

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára

házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény

a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

8. szám.

Szerkesztői szállás: sz. István-utca 176. sz.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak Klökner Péter kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel.
Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmertetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Uj színházunk érdekében. *)

Szabad királyi Székesfejérvár városában az építendő állandó színház nem eszme többé, hanem tény, mely a közel jövőben befelvezését érdeli.

Az első felhívás, melyet e tárgyban az ideiglenes színházi bizottság ezelőtt pár évvel kibocsátani szerencsés volt, varázsszerűleg hatott az ő királyi város közönségére, nem téveszté el hatását annak egyik rétegében sem, értelem, vagyon, ipar, kereskedés, sőt még a szerény földmives is átértette, mivel tartozik a köznevelődésnek, mivel a nemzetiségnek.

Bármily nemes lelkesedés hevitte azonban az eddig tapasztalt áldozatkészséget, melynek folytán ekkor is valójában szép összegek szivárogtak be a nemes czélnak biztosítására, mégis a színház-kezelő igazgató-választmány teljes őszinteséggel be kell valania: miszerint az épülő színház, hogy az a tervnek megfelelőleg még ez évről őszi folyamában rendelkezésére átadathassék, még mintegy 40,000 frtra terjedő kölcsön-segélyezést igényel.

Tekintve tehát, hogy a meglevő 110,000 frtnyi biztosított összeg legnagyobb részben szabad királyi Székesfejérvár város polgárainak úgyszeretéből folyt be, a nélkül, hogy minden jó és nemesért egyaránt magasatosan érző és azon dicsőült ősöknek

*) A színházi részvénytársulat nagyérdemű elnökének e lelkes felhívása a legközelebbi napokban küldetett szét úgy a városban, mint a megye területén. Szerk.

szent emlékére, kik ez ő városban ringatták a nemzeti színészet bölcsőjét, teljes joggal büszke öntudattól áthatott nemes megye fainak anyagi támogatása eddig nagyobb mérvben és egész kiterjedésben igénybe vétetett volna; sőt tekintve, hogy a cél, melyet a nemzeti színészetnek állandósítása mellett elérni törekszünk, nem csupán helyi, de nemzeti kulturánk fejlesztése szempontjából kiindulva, egyzersmind országos érdekű, miután számosan vannak még e városban és megyében, számosan a hazában, kik a szent ügynek még ez ideig csupán azért nem adóztak, mert a távolálló jóakarát nem lett közelről fölvilágosítva azon modozatok iránt, melynek alapján a cél előmozdítására irányzott áldozatkészséget tanusíthatott volna: mindezeknél fogva van szerencsénk (ezimtet) tisztelettel és bizalomteljesen felkérni: Méltóztassék a . . . alatt ide zárt alapszabályoknak szives betekintése mellett, egy vagy több részvénynek aláírásával a színház-részvénytársulat tagjainak sorába lépni s ekként ügyünknek a közel jövőben kivívni reményelt diadalát elősegíteni.

Nem könyöradomány, hanem csupán kölcsön az, melyet az igazgató-választmány kér s melynek visszafizetése — az érintett alapszabályokban jelzett modozat szerint biztosítva van; — mindazonáltal a részvénytársulat a bár mily csekély adományban nyilvánuló áldozatkészséget is mindenkoron elismerő hálával fogadandja.

Különösen van szerencsénk felkérni (ezimtet), ke-

gyeskedjék a 2 . . . alatt mellékelt nyilatkozatot bezárólag folyó évi márczius 31-ig teljesen betöltve, a tekintetből bizonyosan hozzánk beküldeni, hogy az ily uton nyilvánulandó részvétnak számbavétele mellett, a társulat pénztára, a czélnak biztosításához megkívántató anyagi eszközök iránt, magát idejében kellőleg tájékozassa.

Fogadja honfui üdvözetünket.

Kelt Székesfejérvárott, 1873. évi jan. hó 31-én.

Szögyényi László,

mint a színházépítő társulat elnöke.

T a n ü g y.

Tapasztalatok a külföldi népnevelés köréből, tekintettel hazai közoktatási viszonyainkra *).

Midőn messze, hazámtól szerencsés voltam Németország jeles tanítóival találkozni, eszembe jutottak hazánk népnevelési viszonyai s számtalanszor támadt fel újra lelkemben ama rég táplált meggyőződés, hogy: „Az iskola lelke a tanító!”

Ez állítás igazságát napjainkban senki sem vonja kétségbe. Ha az elmúlt idők viharai nem tépték, emésztezték volna nemzetünk életerőit; ha földrajzi fekvésünkkel fogva nem nekünk kellett volna a Kelet barbarismusa ellenében évszázadokon keresztül védbástyát képezni, a természet pazar áldásai mellett, bi-

*) Olvastattam a székesfejérvári tanítóegylet f. évi jan. 16-án tartott nagygyűlésén.

TÁRCZA.

Az élet tükre.

Hetedik éj.

Gyönyörű naps ídő váltotta fel a tegnapi zimankós ídőt. A nap vakító fényben ragyogott s mint drága gyöngyök csillogtak a keményre fagyott hóhelyek. Délután egymást érték a csengős szánok, melyekben melege pólyált nők daczoltak a metsző hideggel, míg a férfiak a szán hátuljára kapaszkodva ostopattogtatással vonták magukra a figyelmet s az iskolából hazatolókat vig fiuk hógolyóit. Estefelé mind-mind gyérbb lett a csengők sivitása s az ostorok csattogása, mignem hat óra felé néma lett az egész város.

Hilarius nem vett részt a vigadók zajában; magánosan ült szobájában s várta fekete vendégét, a ki nem soká várokozottatott magára, mert hét órakor már besurrant a kulcslyukon.

— Talán a tegnap hallottak fölött elmélkedel most is? — így szólítá meg Luczifer, a mint az izzó vaskályhán helyet foglalt.

— Egy éjet átvirasztottam az elmélkedésben, s most uj kalandra vágyom menni, hogy meggyőződhessem mennyiben igazak szavaid, — felelé Hilarius.

— Ma mulatságos családi jelenetnek leszesz tanuja.

— Hogyan tudod, hogy mi fog ma történni egy családban? — kérdé Hilarius.

— Hát ugy tudom, mert én készítettem elő s én rendezem.

— Oh könnyű akkor neked a világ romlottságáról beszélni, ha te rontod az emberek szívét és lelkét.

— A ki valódi követője Krisztusnak, a ki azt feleli a sátán csábításaira: „távózzál tőlem sátán, mert

meg vagyon irva, hogy csak a te uradat s Istenedet imádjad s csak őt féljed“ azon nincs az ördögnek semmi hatalma; de épen azt vitatom, s arról kívánlak meggyőzni, hogy napról napra fogyatkozik azok száma, kik e Krisztusi jellemmel bírnának s napról napra szaporodik azok száma, kik a sátán csábításai előtt oly könnyen meghajolnak, — felelé Luczifer.

— Jer tehát vezess kalandra, mert engem is gyönyörködtet az emberek romlottsága, — mondá Hilarius s alig ejté ki e szavakat, Luczifer szép szeliden meg-simogató s miután ismét böregérré varázsolta, ráült hátára s egy ház ablakába vezette, hol csöndesen letelepedvén, kíváncsian tekintettek be a szoba bensejébe.

— Mit látsz? — kérdé Luczifer.

— Ingerlő pongyolába öltözött szép deli hölgyet. Hajfürtei vállára omlanak le, hó keble halmi lázasan emelkednek a patyolatszerű felső ruha alatt, szemei tüztől égnek, arczán rózsapír ömlik el s némi nyugtalansággal jár-kele a szobában s tesz-vesz a nélkül, hogy szükség volna a rakosgatásra, — felelé Hilarius.

— És semmi más? — kérdé Luczifer.

Hilarius neki meresztette szemeit és soká jártatván azokat a szobában, így folytató. — Itt egy sarokban kényelmes karos székbe mélyedve aranyozott házispikkával fődött, piros szegélyű otthonkába burkolt, őszbe csavarodott férfit látok, vastag bajusszal és simára vakart arczczal, ki vastagon eregeti pipája bodor füstjét s ugy látszik valami érdekes könyv olvasásába van elmerülve, mert szemeit pillanatig sem veti fel a könyvről.

— Ezek férj és feleség, kik a világ előtt végetlenül szeretik egymást s kiket mint boldog házassokat emleget s magasztal mindenki.

— No ez is a ritkaságok közé tartozik a mai világban.

— Imádottd férjem! — csendült meg a nő ezüst hangja — te naphosszat itthon ülsz a könyvekbe temetkezel, nem volna jó, ha néha szórakoznál s mulatságot keresnél, mert én félttem egészségedet s a szobai levegőnek tulajdonítom, hogy sem étvágyad, sem

— Igazad van imádottd nőm! — szólalt meg a férfi, gazdag pilláit felvetvén a könyvről — ha folytonosan itthon ül az ember, utoljára megpenészedik; én tehát szórakozni fogok; de te határozd meg, hogy hová menjek és én oda fogok menni.

— Menj a kaszinóba, ott tisztességes emberekkel jöhetsz össze, nem bánom maradj el tizenegy óráig; de akkor hazajüj, mert azután unatkozatni fog a magány s jól esik itthonléted, — válaszolá a szép nő.

E szóra felemelkedett a férfi, letette pipáját, letette könyvét, letette házisipkáját, levetette otthonkáját s ott állt mint a megszedett szőlő, várva másik öltözetét, melyben a kaszinóba mehessen. — Csakhogy gyanutlanul távozhatom s e vén banyát lerázhatom magamról, — mormolá magában, a mint neje távozott, azután felöltözött s méltóságos léptekkel haladt az ajtó felé. — Csakhogy kiküszöbölhetelek unalmas házi-penész! — suttogá a nő, a mint az ajtó becsapódott férje mögött s még ez ki sem lépett a kapun, már ovatosan nyílt meg egy szőnyegajtó s azon magas nyulánk férfi lépett az ismert terembe s e szavakkal vetette magát a pamlagra: — Csaknem egy órája, hogy szobaleányod szobájában lappangok s várom míg e poloskát kiirtatod szobádból.

— Könnyebb volna a szemfogát kihuzatni, mint a könyvet letetni kezéből, ha belemertél valamely könyv olvasásába, — mondá a nő boszankodva; — de csakhogy ismét tiéd lehetek — tevé hozzá kigyult arczczal s kitárá domboru karjait és a vendégférfiu oda omlott a kővér karok közé s elcsattant a találkozás édes hosszu

zonyára nem maradunk oly óriási meszszeségben a külföldtől, mely saját szebb s boldogabb jövője érdekében rég ápolja s fejleszti a népnevelés ügyét.

Csak értelmes, józan, szorgalmas és erkölcsös nép teremt boldog államot, oly államot t. i., melyben a vallás és törvények tisztelete s a béke áldása mellett, a polgárok élete, vagyona biztosítva van s a közös anya: a haza nagygyá tételére mindenki egyesült erővel közreműködik.

Népnevelésügyünk szerencsés fejlesztésére az utolsó évtizedekben nálunk is igen sok történt. Állam s felekezettek versenyezve igyekeznek a nevelés és oktatás terén megoldani köteleiket.

Jó iskolákat, jó tanítókat teremteni, most mindezt ez a közös cél. Mivel pedig a jó tanító alkotja a jó iskolát; ha boldogulni, ha előbbre haladni akarunk, ha századunk követelményeinek megfelelő népoktatást óhajtunk, első sorban országsszerte szakképzett, értelmes néptanítókra van s lesz szükségünk.

Nem célozom a közfigyelmet hazai tanítóképzésünk multjára terelni. Miként maga az egész népnevelés, úgy a tanítók képzésére fordított gond is, csak rövid idővel ezelőtt pangó, szánandó állapotú volt. A mint egy időben népünk alsóbb rétegeiben sötét tudatlanság tartotta bilincsben az ember legnemesebb részét: a lelket, hogy az vak eszköz legyen a hatalom kezében s meggörnyedve a reá mért nyomor terhe alatt, az emberiség közös kincséből maga számára értékes dolgokat ne aknázhasson, ama szomorú korszakban, — mondom — midőn az emberben nem az embert s annak örök jogait becsülték, hanem csak szolgalelkeket teremtettek, nem volt s nem lehetett nagy súly fektetve a tanítók képzésére sem. Népnevelő elődeink, más minden inkább, csak népnevelők, néptanítók nem voltak. Ujabb időben e tekintetben megváltoztak a viszonyok. Néhány évtized előtt egy európai nagy megrázkodtatás folytán nemzetünk is felocsudván régi tisztelet álmából, egy reményekkel kecsegtető szebb jövő hajnalfényénél kezébe vette a népnevelés kormányának gyepelőit s habár lassan, de mégis lerombolva az előítéletek bástyáit, folyton halad amaz ösvényen, mely legbiztosabban vezet a felvilágosodás felé.

Hogy mit tesz a kormány a régibb tanítók hiányos képzésének kiküszöbölésére, mit kíván s rendel közoktatási törvényünk az ismeretek fokát illetőleg, leendő tanítóinkra nézve: nem ismeretlen előttünk. Igen jól tudjuk, hogy mai napság a népnevelés szentélyében kontárokot többé nem tűrnek meg. De, s ez a sajnós, a tanítók anyagi helyzete nálunk még mindig oly mostoha, hogy nem csoda, ha az illetők gyakran kénytelenek kibúvó ajtót keresni a törvény szigora alól. Ez külföldön másként van! A tanítók képzésére vonatkozólag bátor vagyok ezuttal a drezdai fridrichstadti tanító-seminariumban nyert tapasztalataimra hívni fel a tanügy barátainak becses figyelmét.

Nevezett néptanító-seminarium, Drezda északnyugati részén, a Fridrichstadt külváros végén elterülő szép rónán fekszik. A kétemeles nagyszerű kettős szárnyú épület igen jól benyomást tesz már külsőleg is a népnevelés iránt fogékony szemlélőre. A kis előudvaron s csarnokon át az intézet tágas, tiszta folyosóra jutva, csend és rend üdvözlő a belépőt. Nem ismervén még

csókja. Ezzel mindketten a divánra vetették magukat és csevegtek mindenről, különösen megszapulva a távollévő férjet és nőt.

Mikor már jól kibeszélték magukat, szép hölgyünk egyet rántott a csengetyű zsinórján s csinos szobaleány lépett a szobába: — Parancsol nagyságod? — kérdezé.

— Gondoskodtál arról, hogy meg ne lopjenek bennünket? — kérde a házinő.

— Legyen nyugodt nagyságos asszonyom! értem hivatalomat s minden szükséges elővigyázat meg van téve, — válaszolá a cziczuska hamis mosolylyal.

— Ha ugy van, akkor hozd fel a theát, — mondá az urnő s a mosolygó házititoknak távozott, hogy a theát felszolgálja.

— Ez is olyan mondvasínált nagyságos asszony, mint dr. Pantoffliné? — kérde Hilárius mosolyogva, midőn a szobaleány távozott.

— Oh nem — válaszolá Luczifer — ez nyugalomba helyezett főtörvényszéki tanácsosné. Férje ama boldogtalanok közé tartozik, kiknek kenyerét minden költségvetésnél megkeserítik az országgyűlésen.

— Csudálom, hogy ily erőteljes férfit nyugalomba helyeznek, a ki győzné a munkát s megszolgálná a kenyeret, mit megesszik; aztán eszének is kell lenni, mert szereti a könyvet, — szolt közbe Hilárius.

— Eszes ember — mondá Luczifer — de ez sem tartozik Krisztus ama hívei közé, kik azt mondják: „távozzál tőlem sátn,“ mert, mint mondják, nagyon szereti, a mi csillog, s hogy alkalma ne legyen vétkezni: tehát kegyelemkenyérre kárhoztatták.

Azalatt, míg e szaváltás történt Náncsi szobaleány felhozta a theát s a két szerelmes elkezdte a szörpölést és fecsegést s ment az emberszólás, mintha könyvből olvasták volna.

az intézet belügyeit, már maga a palotaszzerű épület büszkén hirdeti, hogy itt, a népműveltségnek virágzásra emelése tekintetéből nincs költség, nincs áldozat kimélve.

Az intézet igazgatója: Kockel Ferencz Vilmos a legbarátságosabban fogadott s meleg üdvözlés után kifejezte a fölötti örömet, hogy intézeteket számos idegen látogatja s tanulmányozza. Így pl. az elmúlt tanévben 21 magyar tanító vendégen kívül, volt ott több amerikai, belgrádi, bécsi, bostoni, carlsruhei, finnlandi, klagenfurti, moskvai, tübingai s waldenburgi részint tanító, részint iskolai előjáró.

Nevezett tudós igazgató közlése után van szerencsém tudni, hogy az iskolaév náluk ép úgy, mint minden más északnémetországi tanintézetben évenként husvétkor kezdődik. Azok, kik a tanító-semináriumba felvételt kívánkoznak, január és február hónapokban benyújtják a képezdei igazgatósághoz kérvényüket, melyhez keresztleveleket, himlőoltási, orvosi s végzett tanulmányaikról szóló bizonyítványukat, rövid életrajzukat s az esetre, ha állami vagy alapítványi segélyért akarnak folyamodni, szegénységi bizonyítványukat is mellélik.

A tanító-semináriumba csak oly ifjak vétetnek fel, kik 14-ik életévüket betöltötték s az ottani polgári iskolákra előirt tantárgyakból a vizsgát kitűnő sikerrel kiállották.

A tanító-semináriumi tanfolyam hat évre terjed; ebből két év a proseminarium, négy év pedig a seminaryum esik. A proseminaristák hónapoként 1 tallér 20 garast, (pénzünk szerint agiot nem számítva 2 frt 50 kr o. é.) fizetnek tandíjat; a seminaristák semmit. Sőt ezek legnagyobb része, a képezde helyiségében állami költségen fenntartott háztartásnál, havonként 4 tallérért teljes ellátásban részesülnek. Ilyetén kegyes gondoskodás azután számos tehetséges ifjut vonz a népnevelés mezejére; míg a nélkül bizonyára örökre elesnének a népoktatás apostolságától.

A seminaryumban lakók napi foglalkozásának sorrendje a következő:

5 órákor felkelnek, öltöznek, 5¹/₂ órákor reggeli ima, 6 órákor kevés reggeli, utána munkaidő, 7—9-ig rendes előadás, 9—¹/₁₀-ig második reggeli, utána 12-ig előadási órák, 12 órákor ebéd, utána 2-ig szabad idő, 2—5-ig előadási órák, 5—¹/₂-ig szünet; ¹/₂7-től 7-ig vacsora, 7—9-ig munka (azaz tanulási idő), 9 órákor esti ima, utána lefekvés. Szerdán és szombaton délután tornagyakorlatok, vasár- és ünnepnapon reggel templombemenés, délután szabad séta.

Ezekből láthatjuk, hogy szigorú életrend és folytonos munkához szoktatás által idejekorán igyekszik a külföld magának derék tanerőket szerezni. S a szülők, kik gyermekeiket tanítókká akarják képeztetni, mindenesetre szerencsésekknek mondhatók, ha azokat a seminaryumok ilyen jótéteményeiben részesíthetik.

A képezdei tantárgyak, igen kevés eltéréssel ugyanazok, melyeket hazai képezdeinkben is előadnak, csak azon különbséggel, hogy a nevelésoktatásiakra több idő s gond fordítatik. A képezde 3 alsó osztályban a heti rendes órák száma: 34, a 3 felső osztályban pedig 37 óra. Ehhez nem kell commentár!

A seminaryumban van 2. osztályú gyakorló iskola,

— Meglehet soká fogják az édes szerelemmel fűszerezett pletykázást folytatni, — mondá Luczifer — jer menjünk addig, egy másik családnál folytatását fogjuk látni ennek a komédiának — tevé hozzá s azzal megsarkantyuzta bőregér paripáját s repültek a metsző levegőben, míg nem a külváros egyik díszesebb házának ablakában meghuzódva letelepedtek. — Tekints be az ablakon — mondá Luczifer Hiláriusnak, ki megtörülve könyes szeméit, kíváncsian nézett a szoba bensejébe: — A világ legszebb hölgyét látom magam előtt állani, — suttogá Hilárius. — Vaj' ki ő, hogy berohassak s lábainál halhassak meg!

— Akarod őt ismerni? Ez ama barna férfúnak neje, kit a tanácsosnénél thea-asztal mellett hagytunk, — mondá Luczifer vigyorogva. — Tekints csak az utca tulsó oldalára, kit látsz ott ácsorogni? — tevé hozzá.

Hilárius odapillantott s koros férfit látott az átelleni soron fel s alájárkálni; de az nem érdekelté őt, hanem ismét a világ legszebb hölgyén nyugtatta szeméit. — Nézd nézd! háromszor felemelte lámpáját, mit jelentett az? — kérde Hilárius.

— Azt jelenti, hogy az a koros férfiú jöhet, mert szabad a vásár, — és Luczifernek igaza volt, mert a jeladásra a koros férfiú elhagyta őrhelyét és sebes léptekkel haladt a nő háza felé s kis várakozás után ott termett a szobában.

— Nini — mondá Hilárius álmélkodva — hiszen ez a nyugalmazott főtörvényszéki tanácsos!

— Persze hogy az — felelé Luczifer vigyorgó arccal — ma estére kieserélték egymást és nejküket.

— Őrült bolond lehet az a barna fiatal ember s ez anyagi nő, hogy ilyen cserét tettek, — válaszolá Hilárius fejét csóválva.

— Barátom! ugy látszik te kevésé ismered a világot és az embereket, mert ha ismernéd nem csu-

melyben rendes tanítók alkalmazvák ugyan, de magát a tanítást ezek vezérlete mellett leginkább a seminaryum utolsó évfolyamában levő képezdeszek végzik; mielőtt tehát még a képezdeből kikerülnek, van alkalmuk magukat gyakorlatilag jó s ügyes tanítókká képezhetni. E mintára szervezvék a mi állami képezdeink gyakorló iskolái is, csakhogy külföldön már a rég elvetett mag gyümölcseit élvezik, mi pedig úgy szólván csak a kezdetlegesség stadiumában vagyunk. De mindenesetre ez is többet ér, mint semmi s igaz marad a közmondás: „Jobb későn, mint soha!“

A képezdei tanárok jól vannak fizetve s mindannyian válogatott tanerők.

A néptanítói seminaryumban van pompás terményrajzi muzeum, physikai szertár, nevelészi művekben gazdag könyvtár, 1 nyolcz s egy tizenkét változatos orgona, több zongora s minden tanulónak egy hegedűje.

Egyszóval a drezdai s fridrichstadti képezde valódi minta-seminarium s bátran el lehet mondani, hogy ez nem csak gondosan dédelgetett gyermeke, hanem valódi büszkesége Szászországnak, ama kis Szászországnak, mely a tudomány, művészet, ipar, népnevelésnek előmozdítására régi idők óta oly sokat tesz.

(Folytatása következik.)

Hatósági élet.

— A m. k. honvédelmi miniszterium felhívta a megyéket, hogy a házi pénztáraikban kezelt nemesi felkelési alapot terjesztsék fel, miután ez összegek Ó cs. kir. apostoli felsége által a magyar királyi Ludovika akadémiai alapjának növelésére lesznek fordítandók.

Megyénknek van ugyan ily nemű felkelési alapja 299 frt 19 kr, de ez összeg már előbbeni megyei határozat folytán a megyei monographia megírásai és kiadási költségei fedezésére határozataván fordítottai, megyénk részéről a fenti nemes célra ez alaphól semmi fel nem terjeszthető.

— A községi jegyzői szigorlatok. A harmadik jegyzői szigorlat f. hó 28 án és márczius 1-ső napjain fog megtartatni. Szigorlatra kitűztettek: Führer Sándor rácz-almási jegyző, Hanekker István csákvári segédjegyző, Kováts József erdi segédjegyző, Steer György lovasberényi jegyző, Tahy Antal kis-perkátai jegyző. Lapunk a megyei községi jegyzők egyletének is közlönye levén, ennél fogva figyelmeztetjük azon községi jegyzőket, kik a törvény értelmében a szigorlattételre utasítvák, hogy ebbeli köteleimnek eleget tenni ne késsenek, nehogy a miniszteri szabályrendelet által a hivatalban levő jegyzők számára folyó évi márczius végéig kiterjedő záros határidőt elmulasztván, hivatalukat veszítsék.

Végül a nagy közönség érdekében megjegyezzük, hogy a jegyzői szóbeli szigorlatok nyilvánosak s a fentebb említett szigorlat márczius hó 1 én reggeli 9 órákor a megyeház kis termében veendi kezdődöt.

— Ujonszállítás. A bodai kis sorozó-járásból állítottat a közös hadseregbe 104, póttartaléki jutalék 10. A honvédséghez besoroztatott a 2 ik korosztályból

dálkozni azoknak ferde izlésén — mondá Luczifer fontos képpel. — Nézd! annak a fiatal barna férfúnak, mint mondod, angyaliszépségű fiatal neje van; de ezt elhanyagolja, mert hizeleg neki, hogy nagyságos hölgy ölen ömlengheti ki érzelmeit; ennek a bájús hölgynek büszkeségére szolgál az, hogy nagyságos ur pazarolja rá aszott csókjait; a nagyságos ur és nagyságos asszony túlhelyezték magukat a rangkorságon s mind egyik fiatal választott imádása tárgyául s azt hiszem ezeknek jobb izlésük van.

— Csakhogy valahára itt vagy imádott nagyságosom! — rebegé a szép fiatal hölgy, a mint a dereshaju imádó lépteit hallá s tárt karokkal elébe szökdelvén forró csókjaiba fűrészté.

— Nagy nehezen lerázhattam nyakamról azt a vén szatyrot s újra láthatlak imádott angyalom! — dadogá az öreg nagyságos ur, ki csaknem vajjá olvadt a forró csókok lángheve alatt.

— Nekem is alig sikerült azt a madárijesztőt eltolni a háztól. Mindig körülöm csicsereg, pedig még most is érzik rajta a csizmadiaszag, a melyben felnevelkedett. Ah mily más vagy te, — rebegé a hölgy és maga mellé voná a nagyságos urat a divánra.

— Ki hitte volna, hogy ez angyalbörben sátn lakozik! — suttogá Hilárius folyvást álmélkodva.

— Barátom! — mondá Luczifer — a külszin mindig csal s azáltal ne hagyj magadat tévutra vezetetteti. Az álszenteskedő a kegyesség palástjába burkolja magát s titkon a családi boldogság feladására, a nemzetek megbuktatására, a szabadság elnyomására, a szellemi világosság elfojtására, a lelki vakság terjesztésére kohol terveket, hogy hatalmát örök időkre megalapíthassa s uralkodhassék az igába hajtott szellemen; az író egész könyvet ír az erkölcsösségről, ajánlja a józan takarékos életet; fekete színben festi a bűnt s égig magas-